

Říše šachovnic

Petr Janíček

Kapitola 5. - Po bitvě

Rytíři odpočívali. V troskách někdejší hospody si našli úkryt a seděli. Mlčeli. Nikdo nic nedělal, jedině kolem raněných běhali lékaři a snažili se je zotavit. Alexander seděl úplně vzadu u zdi, která sotva držela pohromadě. Po chvílce však náhle vstal a vyšel ven. Rozhlédl se kolem a zamyslel se. „Proč by draci útočili právě v tuto dobu? Z literatury vím, že draci nejsou úplně nejinteligentnější. Jediná možnost by byla, že by jim někdo dával příkazy...“ říkal si. Myšlenky si nechal projít hlavou, ale po chvílce toho nechal. Obešel okolí a před hradem zahlédl skupinu rytířů. Když k nim došel, uviděl, že píšou jakousi listinu. Nezajímalo ho, co na ní stojí. Při pohledu na hrad myslel jen na poslední slova krále a na zkázu, kterou ten den viděl. Až přijde čas, pomsta bude dokonána. Nikdy neodpustí a nikdy nezapomene...

♔ ♕ ♖ ♗ ♘

♙ ♚ ♛ ♜ ♝ ♞ ♟

Truhla mrtvých slepic – aneb Slepíčka Pepička

Libuše Hikešová

8. kapitola – Blbá liška

Od té doby, co nám Linda sdělila, že Napaprice odnesla liška, se všechno událo v rychlém sledu, avšak mně se zdálo, že svět se zastavil. Dokázala jsem jen zírat do prázdna. Můj mozek nebyl schopen zaregistrovat naléhavé pípání mých kuřátek. Myslí se mi míhaly myšlenky jedna přes druhou: Napaprice. Liška. Napaprice... Měla jít mým dětem za kmotru, tak se na to těšila... Byly jsme nejlepší kamarádky... Teď je mrtvá...

Pouze vzdáleně jsem vnímala Lindino vysvětlení, jak se to stalo. Nechtěla jsem to vědět. Prostě ne.

Péta mi položil křídlo na rameno. „Jsi v pořádku?“ zašeptal.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. „Potřebuji... To zpracovat. Prosím, nechte mě o samotě.“

Péta i Linda s pochopením přikývli a odešli z mého „bytu“.

Ta samota mi ale nevydržela dlouho. Zaslechla jsem hlasy a vzápětí už kdosi otvíral víko mého obydlí. Nade mnou kysele zírala přísná tvář Uršuly Čurdové.

Ta se zlověstně usmála, ve smaragdových očích majíc ďábelské potěšení. „Maruno! Pojd' se podívat!“ rozkázala. Po chvílce jsem spatřila obličej jakési stařenky, které podle všeho muselo být minimálně sedmdesát.

„Jak už jsem říkala, Maruno, můj malý Adolfek dostal chuť na své oblíbené jídlo – pečenou slepici s chřestem. Jelikož tady ta černá není, uděláš tuhle. Ta kuřata tu necháš, o ty se pak postará Blaženka. Rozumíš?!“ zeptala se panovačně Uršula.

„Jistě, madam,“ přikývla služka pokorně.

„Jdi si připravit náčiní do kuchyně, já jdu k paní Slámové, mám tam nějaké vyřizování.“

Pak se zaklaplo víko a ženy odešly.